U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. V.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Lannova 193/26, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2017, čj. ŘKŘ-10928/2017, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2018, čj. 50 A 84/2017-41, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 6. 2018, čj. 50 A 84/2017-50,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále „stěžovatel“) shora označené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým bylo řízení zastaveno dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších přepisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovateli tímto rozhodnutím také byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč a žalobci byl vrácen zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

[2] V napadeném usnesení krajský soud uvedl, že dne 20. 6. 2018 obdržel od žalobce sdělení označené jako „*Úplné zpětvzetí žaloby*“, podle jehož obsahu toto podání posoudil jako zpětvzetí žaloby podle § 37 odst. 4 s. ř. s. Současně se zpětvzetím žalobce požádal o náhradu nákladů řízení a vrácení soudního poplatku. Krajský soud proto postupoval podle § 47 písm. a) s. ř. s., a řízení o žalobě zastavil. Ve vztahu k nákladům řízení odkázal na § 60 odst. 3 s. ř. s. a posoudil, že ke zpětvzetí žaloby došlo pro pozdější chování stěžovatele, resp. v návaznosti na jednání jeho nadřízeného orgánu. Z toho důvodu má žalobce proti stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť odpadl-li předmět řízení, krajský soud měl žalobu odmítnout z důvodu nesplnění jiných podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně měl rozhodnout podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V souvislosti s tím odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se nutnosti odmítnout žalobu v případě odpadnutí předmětu řízení.

[5] Závěrem kasační stížnosti navrhl usnesení krajského soudu a opravné usnesení krajského soudu v celém rozsahu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

[6] Současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku podle § 107 odst. 1 s. ř. s., neboť výkon rozhodnutí by způsobil pro činnost žalovaného újmu větší, než jaká může vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku by nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost, jakož i návrh na přiznání odkladného účinku, považuje za nedůvodné, a proto je navrhl zamítnout.

[8] Stěžovatel v replice uvedl, že setrvává na důvodech uvedených v kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel napadl jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o náhradě nákladů řízení. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná.

[10] Zčásti jsou splněny také podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník v řízení o žalobě. K otázce subjektivní přípustnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Ans 17/2012-33, č. 2116/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„[s]ubjektivní přípustnost kasační stížností se však nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím*

přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. přiměřeně usnesení NS ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3/1997, pod č. 28, dále srov. usnesení NSS ze dne 13. 9. 2012, čj. 3 As 72/2012 – 20, nebo usnesení NSS ze dne 30. 10. 2008, čj. 1 Afs 133/2008 – 110)." V návaznosti na to Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost žalovaného, která napadá usnesení krajského soudu o zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby, nesplňuje podmínku subjektivní přípustnosti opravného prostředku, leda by žalovaný prokázal vznik újmy na svých právech.

[11] Závěry výše zmíněného usnesení dopadají i na nyní řešenou věc. Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti vyplývá, že se nedomáhá toho, aby po případném zrušujícím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu krajský soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Přednáší konstrukci, podle které nemělo být řízení o žalobě zastaveno, nýbrž žaloba měla být odmítnuta. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel nikterak nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána. Netvrdí, že by mu samotným zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Svoji pozornost upírá výlučně k nákladovému výroku, byť formálně, možná vědom si judikatury Nejvyššího správního soudu k přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o nákladech řízení (viz níže uvedený bod [14]), musí napadat i výrok o zastavení řízení. Část kasační stížnosti formálně brojící proti výroku o zastavení řízení působí dojmem nutného přívažku, jehož jediným účelem je založit přípustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů řízení.

[12] Jediná újma, která byla stěžovateli napadeným usnesením způsobena, pokud jde o výroky rozhodnutí, pramení z výroku o náhradě nákladů řízení a v důsledku toho zásahu do jeho majetkové, resp. hospodářské sféry. Tuto újmu ovšem není možné brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o zastavení řízení.

[13] Soud proto uzavírá, že stěžovatel netvrdil, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena, byť i jen minimální, újma na jeho právech. Pozice stěžovatele je tak objektivně nahlíženo stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta (takto měl dle stěžovatele krajský soud správně postupovat). Ani v tomto případě by kasační stížnost stěžovatele nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Kasační stížnost směřující proti výroku městského soudu o zastavení řízení proto musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřípustná.

[14] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřípustná, musel soud odmítnout kasační stížnost i v části týkající se nákladů řízení o

žalobě (výrok II. usnesení městského soudu, ve znění opravného usnesení), a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřípustná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřípustná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, bod [31], č. 2116/2010 Sb. NSS).

[15] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o věci rozhodl bezprostředně po učinění všech nezbytných procesních úkonů. Samostatné rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by za této situace postrádalo rozumný smysl.

IV. Závěr

[16] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná dle § 104 odst. 2 s. ř. s., a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s odkazem na § 120 s. ř. s. odmítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[17] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. července 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu